

Ion Zimbru

Rochia
fără sfârșit

cArtESEŢE

**Ion
Zimbru**

*Rochia
fără sfârșit*

CJG
*Editura Centrului Cultural
Dunărea de Jos
- Galați 2012-*

Director CCDJ:
Sergiu Dumitrescu
Coordonator proiect
cArtESEŢE:
Florina Zaharia
Copertă:
Eugen Ungureanu
foto: a. g. secară
instalația cărții:
Mihaela Lefterache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României

Rochia fără sfârșit / Ion Zimbru. -
Galați : Editura Centrului Cultural
Dunărea de Jos, 2012
ISBN 978-606-8374-10-9
821.135.1-1

**Ion
Zimbru**

*Rochia
fără sfârșit*

Colecția „cArtESENȚE”

Lipsă de calciu (conservare)

vești rele, scârțâieli,
degringolade...
e pur și simplu, foarte
simplu pare:
ce gol și palid sacul cu
monade,

ce fluturi huzuresc în
felinare

și ce păianjeni
strâmbă pe diedru
retina gata orișicând să
ierțe,
fără regret, greșeala
unui petru
și-a altui
sfânt...nimica nu se
pierde

când orice tot acum
coboară-n sine:
vești rele, scârțâieli,
degringolade...
(proverbul cel cu
facerea de bine
are alt sens, pe altă
cruce șade...)

ce galben, ce livid și
ce pedeapsă

când vântul bate
calciul pe sinapsă
și la uitare vrea să ne
condamne...
ferește-ne și apără-ne,
doamne

**Și am bătut-o într-un
cui foarte mare
(lectură)**

azi am primit cea mai
frumoasă scrisoare
de la maria aceea
înaltă și tristă
citeam cu gura plină și
gata să plâng

dar ea se uita la mine
și nu aveam batistă

era înaltă pentru că
vroia să ajungă la cer
și tristă pentru că din
întâmplare

am găsit-o într-o
pădure de salcâmi
și am lăsat-o singură și
fără nici o cărare

apoi mi-am cumpărat
o icoană cu maria
și am bătut-o într-un
cui foarte mare
nu cumva să dispară
când sunt plecat
să aduc aproape
pădurea din
întâmplare

și citesc și citesc și
nu-mi vine să cred

că tocmai ea și tocmai
de acolo îmi scrie
ce face ce este și cum
este lângă cer...
doamne doamne ce
înaltă și tristă marie

**Nu mă seduce para
mălăiață
(sonet apocrif)**

Moto: “și-a iubit și
țara și pământul/ cum
iubește crâșma un
bețiv”

(versuri scrise
pe crucea poetului
Serghei Esenin)

nu mă seduce para
mălăiață,
nici laptele-n păsat nu
mă seduce,
nu vreau cuvinte dese
și postfață
și plânsete fățarnice pe
cruce,
nu-mi trebuie nimic la
îngropare:
salve de tun, rostiri
meșteșugite,

lacrimi de plastic și
tristeți bizare,
sau alte
jucărele...pasămite,
doar o făptură, numai
o făptură
să stea la căpătâi
până-nseriază,
să vadă întunericul
cum fură
păcatul nostru și se
luminează...

și să dispară repede,
grăbită,
căci viața este gata să
deschidă

**Și n-a strigat pe
nimenea să vină
(ultima diviziune a
muncii)**

e greu la deal cu boii
fără vlagă,
bătrâni...și cu căruța
într-o roată...
avem de mers, ni-i

sete...cine știe
dac-o s-ajungem la
sfârșit, odată,

și să oprim sub
cumpăna fântânii,
să dejugăm și grijile și
boii...

când, cine a săpat
fântâna asta
tocmai aici, pe
marginile ploii,

și n-a strigat pe
nimenea să vină
cu ajutor, cu sare și cu
pâine,
cu busuioc pentru
sfîntirea apei...
o fac pe toată, singur,
până mâine,

și am să plec oleacă
mai încolo,

nu știu cât stau (și
astăzi se aude)...
în loc să punem mâna
pe lopată,
umblăm cu văicăreli și
paparude

Doi îngeri de moravuri grele (frescă)

femeie de moravuri
grele,
să nu faci pasul
îndărăt;
ți-am pregătit un loc
pe arcă -

știi că va fi prăpăd,
prăpăd!...

sunt vinovat, ești
vinovată,
dar cine, oare, astăzi,
nu-i?...
când apele s-or duce-n
ceruri
și vom fi sclavii
nimănui,

când vom începe cele
sfinte

păcate-n raiul nou și
gol,

abia atunci vom ști,
naiado,

că dăm lucrare de
control

la cea mai simplă
dintre toate

care se văd sau nu se
văd...

(doi îngerii de
moravuri grele)
însă va fi prăpăd,
prăpăd!

Capătul singurătății (recurs la inefabil)

din când în când, ca un
răspuns
la gândul care mă
apasă,
deschid fereastra și
ascult
cum cad gutuile pe
casă!

ca un răspuns la ce
aștept
după atât amar de
vreme,
deschid fereastra și
ascult
vântul cum bate-n
crizanteme!

din când în când, ca un
păcat
după atâta puritate,

deschid fereastra și
ascult
clopotul vechi și trist
cum bate!

ca un păcat, ca un
răspuns
la timp, la vreme și la
toate,
pun flori pe rug, fluturi
pe foc...
și capăt la singurătate!

**Platfus
(un raid printre
Monet, Manet,
Cezanne, Renoir și
Degas)**

Moto: “Sunetele și
culorile se ating”
(Voltaire)

culori secante, multe
umbre arse,

crepuscul hașurat,
lună-răsare...

hei, pictori blestemați,
sunt saturat
de-atâtea gusturi
perpendiculare!

drepte pierdute, curbe
paralele,
atunci uitat, **acum**
cuprins de lene...
hei, pictori blestemați,

sunt copleșit
de-atâtea performanțe
fumigene!

eu dus la deal, eu
dispărut la vale,
pitic măreț, gogeamite
nimicul...

hei, pictori blestemați,
vă scriu așa,
dar cine, oare, să
deschidă plicul?!

veniți încoace? vreți să
vin încolo?
hei, pictori
blestemați...ce
fasoleală,
ce platfus, ce sictir, ce
mare fleășc...
fără algebra voastră
muzicală!

**Nimic nu mai poate să
se ascundă
(situație de urgență)**

nu mai am ținere de
minte,
trebuie să-mi notez în
fiecare secundă
ce se petrece mâine,
dincolo de mâine...

(nimic nu mai poate să
se ascundă)

de pildă, mâine merg
să adun
toate umbrele și toate
păsările scuturate
din salcâmi cu
vârfurile ajunse
tocmai la cerul încuiat
cu șapte lăcate

de pildă, mâine merg
la școală
să-l întreb pe singurul
învățător din sat:
de ce oamenii plâng în
sus și se roagă,
însă cerul tace și stă
încuiat?

adun toate umbrele și
păsările,
le pun suflet, le urc și

le așez în tablou...
apoi îmi notez în
fiecare secundă
cum se clatină și încep
să cânte din nou

Avertisement

(parodie în stil ionic)

aș vrea să înțeleg, dar
nu mai pot

(azi nici pe mine nu
mă pot pricepe)...

mă-njură toți și vin să
mă întrebe:

ia spune, bă, de ce te
doare-n cot?

am înțeles cu vârf și
îndesat,
le-am dat la toți
pistiluri și stamine,
iar ei mi-au răsturnat
otrăvuri fine
în ochi, în gând, în
suflet și în pat!

ce dezvățare, pleavă
și prăpăd

pe capul cestor
substantive sterpe:
(simt clopotul și
sângele cum fierbe)
ascultă, doamne, vino
să-ți arăt!

tată al meu (de loc, de
timp, de mod)
vino acum, deja-i
târziu (se pare)...
dacă nu vii (să cred că

nu te doare?)
mă doare-n cot...și nu
numai în cot!

O lecție deschisă (pentru toate corpurile didactice)

uitau să plece păsările
toamna. nimeni,
nici chiar dumnezeu
nu mai știa să ningă.
noaptea erau adevărate
victorii ale luminii,

iar secundele se izbeau
aşa de tare,
unele de altele, încât
se auzea numai luna
proaspătă, goală şi
rotundă ca o mirare.
(aşa de mult o iubeam
pe maria!)

Încă o lecție deschisă (pentru toate celelalte corpuri didactice)

un trăsnet aprinsese
vișinul din fața școlii
și a căzut pe alee
privighetoarea cu
aripile

în flăcări. dispensarul

și poliția și-au îndoliat
convingerile și
aparatele de radio,
preotul
l-a bârfit pe
dumnezeu, iar țăranii
au început
să moară de dor. elevii
au azvârlit praștiile,
iar eu am plecat cu
învățătorul să căutăm
un loc potrivit pentru

cimitirul de păsări.
(pe valea aceea, ca o
tragedie între coperte
de carte, rămâne un
sat de securi înfipte
în pământ, iar lângă
fiecare cuib
câte o lumânare
strigătoare la cer!)

**Aceea care chiar
acum îmi cade în
grădină
(pentru victoria
împotriva mea,
desigur!)**

vezi steaua aceea
perpendiculară pe
mine,

aceea albastră și mică,
din partea stângă,
aceea singură, de
lângă cele împreună,
aceea cu ochii închiși
și gata să plângă?

vezi steaua aceea
perpendiculară pe
mine,
aceea roșie și ștearsă,

din partea dreaptă,
aceea înconjurată de
luceferi libidinoși,
aceea care se aude că
nu mă mai așteaptă?

vezi steaua aceea
perpendiculară pe
mine,
aceea pe care încă o
mai știu și vreau să
vină,

aceea din primele
două strofe ale poeziei,
aceea care chiar acum
îmi cade în grădină?

vezi steaua aceea
paralelă cu mine?
vezi câte resturi și câte
firimituri de stea?
steaua aceasta este
chiar steaua aceea...

aceea este chiar
aceasta - logodnica
mea!

**Așa era de liniște și
așa de tare tăceam
(transmisiune directă)**

jucam ascunselea în
toiul nopții
(era ademenitor și
foarte frumos)
îți dădeai cu degetele
în ochi

aşa era de întuneric de
sus până jos

uneori nici nu ne mai
ascundeam

(stăteam la un metru
depărtare)

de cel care mijea și
număra

până nu se mai auzea
nici o suflare

pe cine nu-i gata îl iau
cu lopata

(acestea erau ultimele
cuvinte)

și apoi începea să ne
caute și trecea
printre noi ca printre
morminte

așa era de liniște și așa
de tare tăceam

(ademenitor și foarte
frumos)
unii scăpau și scui-pau
victoria
alții niciodată nu s-au
mai întors

Ion Zimbru

Născut la 1.09.1952.

Părinți: Rucsanda și
Gheorghe.

Părinți literari: Geta
Teodoru, Elena Maloș,
Ion Ioniță (profesori
de limba română)

Mentor Unic: Poetul
Ioanid Romanescu.

Debut în revistă:

Convorbiri literare,
Iași. Grupaje de
poezii: Luceafărul,
Dominus, Antares,
Dunărea de Jos s.a.
Cenacluri frecventate:
Fluviul, Ștefan Petică,
Junimea, Noduri și
Semne etc.
Debut editorial:
“Sacoșa cu
privighetori”.

Alte cărți: “Vesel pe
fond nervos”;
“Nimic în mișcare” ;
“Lăsați psihiatrii să
vină la mine” ;
“Ce zgomot face
cântecul când moare”;
Autor al rubricii zilnice
de poezie “Nec Plus
Ultra”, din “Viața
liberă” și al rubricii
zilnice de...toate,

“Divina Tragedia”.

Primii trei prieteni
fără sfârșit: prozatorul
Ion Avram, universalul
Victor Cilincă și
indescriptibilul Petrică
Bostan.

Primii patru copii
personali: Magda,
Simona, Ion și
Alexandru.

În rest, idealul care

mă bântuie: Să
dăruiesc mai mult
decât mi se cere și să
primesc mai puțin
decât mi se dă!

cuprins:

Lipsă de calciu

(conservare) -5

Și am bătut-o într-un cui
foarte mare (lectură) - 9

Nu mă seduce para
mălăiață

(sonet apocrif)-13

Și n-a strigat pe nimenea
să vină (ultima diviziune
a muncii) - 17

Doi îngerii de moravuri

grele (frescă) - 21

Capătul singurătății

(recurs la inefabil)-25

Platfus (un raid printre

Monet, Manet, Cezanne,

Renoir și Degas) - 28

Nimic nu mai poate să

se ascundă (situație de

urgență) - 32

Avertisement

(parodie în stil ionic) - 36

O lecție deschisă

(pentru toate corpurile didactice) - 40

Încă o lecție deschisă
(pentru toate celelalte corpuri didactice) - 42

Aceea care chiar acum
îmi cade în grădină
(pentru victoria împotriva mea, desigur!) - 45

Așa era de liniște și așa
de tare tăceam (transmi-
siune directă) - 50

**Au mai apărut în
colecția cArtESEŢE:**

**1. nişteversuri - Tudor
Cristian Roşca**

**2. Daniel în groapa cu
lei - Iulian Grigoriu**

**3. Scrum de aripi -
Stela Iorga**

**4. Obiecte de inventar
- Corneliu Antoniu**

**5. Sahare și fântâni
(cuburi de aer) -**

Angela Ribinciuc

6. Elegiile vieneze -

Victor Cilincă

În curs de apariție:

8. Memorialul

dantelelor galbene -

Paul Blaj

cArtESEŢE